



Nueve reinas



Direcció: Fabián Bielinsky

Repartiment: Ricardo Darín,
Gastón Pauls, Leticia
Brédice, Tomás Fonzi,
Ignasi Abadal

2000 - 114min

Sinopsi

Buenos Aires. Juan i Marcos són dos estafadors, un jove i un veterà de l'art de l'estafa, que casualment es veuen implicats en un assumpte que els pot fer milionaris: tenen menys d'un dia per fer una estafa que no pot fallar.

Dos estafadors establiran un pacte de col·laboració, emprant petites estafes que els sorgeixen al pas, i mostrant-se, l'un a l'altre, les seves habilitats personals i complementàries per a l'engany. Marcos és un pocavergonya experimentat, sense escrúpols, i els seus mètodes són eficaços sempre que compti amb un còmplice; Juan, en canvi, actua per necessitat, i encara que una mica poruc, la seva capacitat per a la persuasió i la seva expressió fiable li obren portes que a Marcos li estan vedades. El destí els ofereix un repte quan un vell falsificador els ofereix el negoci de les seves vides: la venda d'uns segells a un col·leccionista adinerat que està de pas per la ciutat. "Las Nueve reinas" és un plec amb nou estampetes d'un aparent gran valor, i Marcos, ofuscat per la cobdícia, comença a precipitar-se en la presa de decisions traint la seva pròpia intuïció, una paradoxal estafa que es fa a si mateix sense ser-ne conscient.

La ciutat no podia ser una altra que Buenos Aires, i Bielinsky ens la presenta en tota la seva esplendor: anònima, dinàmica, cosmopolita, plena de contrastos urbans i humans; i ens obre el teló a la mirada d'aquest submón despietat i cruel de l'hampa, on "chorros, carteristas, descuidistas, mecheras, mostaceros, garfios, abanicadores, galloferos y filos", teixeixen la seva quotidiana teranyina. Són el que queda d'una activitat en decadència que ha anat traslladant el seu negoci a les xarxes socials i les estafes telefòniques; el triler d'avui ja no és a la vista, ni es juga el tipus a l'abast del puny de la víctima. L'argot porteny afegeix un sonor lubricant a l'acció, amb aquest to descarat i fluid tan propi del món lumpen en què es desenvolupa aquesta història de buscavides i perdedors. Diàlegs aguts i desafiadors envolten l'espectador en el joc d'embolics amb una eficàcia gairebé teatral.

Allò atzarós, les falses aparences, i els girs de guió, determinen el rumb d'una trama que funciona com un rellotge de precisió, semblant a l'orfebreria narrativa de David Mamet, o del mateix Shyamalan, amb els guions mil·limetrats i els elaborats laberints. I és que tot l'embolic no és sinó un artifici perfectament acoblat, destinat a crear una il·lusió a l'espectador, i a introduir-lo en una fantasia de miralls on tot el que es reflecteix està invertit i projectat des d'angles deliberadament confusos i ocults. Cuidant cada detall amb exquisida naturalitat, "Nueve reinas" és un espectacle de funambulisme gairebé perfecte; un exercici d'equilibrisme narratiu que travessa el filferro entre el vertigen i la fermesa de cada pas ben mesurat.